

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **H. Y. L.**
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé o žádosti žalobkyně ze dne 12. 12. 2016 o vydání povolení k trvalému pobytu, nejpozději do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou doručitou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 16. 8. 2017 domáhala uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
2. Žalobkyně podala dne 8. 11. 2016 prostřednictvím datové schránky Ministerstva zahraničních věcí žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt podle § 169 odst. 16 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 08. 12. 2016 byla do datové schránky právního zástupce doručena výzva Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 5. 12. 2016, č. j. 3383/2016-HANOI (ze stejné adresy, na kterou byla zaslána žádost ze dne 8. 11. 2016, tj. z adresy datové schránky Ministerstva zahraničních věcí), k doložení formuláře žádosti o povolení k trvalému pobytu, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení. Dne 12. 12. 2016 byla žádost, resp. požadovaný formulář, opět stejným způsobem pomocí datové schránky, zaslána.
3. Velvyslanectví České republiky v Hanoji usnesením ze dne 19. 12. 2016, č. j. 3383/2016-HANOI-II, žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítlo a řízení zastavilo (zejména s ohledem na nedodržení povinnosti podat žádost osobně), přičemž v rozkladovém řízení ministr zahraničních věcí České republiky PhDr. Lubomír Zaorálek toto usnesení zrušil a věc vrátil k Velvyslanectví České republiky v Hanoji k novému projednání (rozhodnutí ze dne 16. 2. 2017, č. j. 93669/2017-OPL, přičemž důvodem pro zrušení byla procesní pochybení). Velvyslanectví České republiky v Hanoji následně rozhodlo podruhé, usnesením ze dne 10. 3. 2017, č. j. 846/2017-HANOI, opět tak, že řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítlo a řízení zastavilo (opět s ohledem na nedodržení povinnosti podat předmětnou žádost osobně), přičemž v rozkladovém rozhodnutí bylo napadené usnesení zrušeno, rozhodnutím ze dne 20. 6. 2017, č. j. 107041/2017-OPL. Důvodem pro zrušení bylo konstatování nicotnosti usnesení s ohledem na věcnou nepříslušnost k vydání usnesení o zastavení řízení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36, a dále bylo uvedeno, že Velvyslanectví České republiky v Hanoji věc postoupí Ministerstvu vnitra jako věcně příslušnému orgánu, k dalšímu řízení a rozhodnutí.
4. Pro úplnost krajský soud uvádí, že je ze správního spisu zřejmé řádné vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti, viz žádost o učinění opatření proti nečinnosti ze dne 11. 7. 2017 a následná reakce Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, viz usnesení ze dne 26. 7. 2017, č. j. MV-76913-2/SO-2017 (neshledány důvody nečinnosti, neboť žalobkyně neměla splnit zákonnou povinnost podat předmětnou žádost na zastupitelském úřadě, ale pouze prostřednictvím datové schránky Ministerstva zahraničních věcí).

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně po shrnutí skutkového stavu věci (jak je vyličen shora) uvedla, že jelikož dosud nebylo o její žádosti z roku 2016 rozhodnuto, stal se žalovaný nečinným.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť v řízení koná nezbytné úkony. Dne 8. 8. 2017 byla Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji

doručena žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017. Žádost nebyla doručena jmenovanou osobně. Žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zastupitelský úřad nevyhověl a v návaznosti na nejnovější judikaturu Nejvyššího správního soudu (z května 2017) žádost postoupil k rozhodnutí Ministerstvu vnitra České republiky.

7. Žalovaný sděluje, že v žádném případě nezpochybňuje námitky žalobkyně ohledně podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a též ani její námitku ohledně usnesení Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (patrně se jedná o jiné správní řízení), musí však konstatovat, že jak již bylo uvedeno výše, žádost jmenované o vydání povolení k trvalému pobytu byla Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji doručena dne 8. 8. 2017 a poté se dostala do dispozice správního orgánu, který ve věci koná nezbytné úkony. Materiály týkající se opatření proti nečinnosti správního orgánu tedy nejsou v dokládaném spisovém materiálu obsaženy. Správní orgán sděluje, že v průběhu řízení provádí nezbytné úkony ke zjištění skutečného stavu ve věci žalobkyně, zda jmenovaná splňuje podmínky, které stanoví zákon pro udělení trvalého pobytu na území České republiky. Podle názoru žalovaného správní orgán nebyl a není nečinný, neboť dosud neuplynula zákonná lhůta po vydání povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky a proto navrhl žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobkyně

8. Žalobkyně v replice uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření směšuje dvě její žádosti o trvalý pobyt. Jedna byla podána dne 8. 11. 2016 a to elektronicky, dle instrukcí vyvěšených na stránkách Ministerstva zahraničních věcí ČR, druhá byla podána dne 8. 8. 2017. Žaloba na ochranu proti nečinnosti se týká první žádosti.

V. Duplika žalovaného

9. Žalovaný svojí duplikou reagoval jednak na repliku a jednak na výzvu zdejšího soudu k zaslání dostupných informací a spisového materiálu. Uvedl, že přípisem ze dne 21. 6. 2017 požádal právní zástupce žalobkyně Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky o sdělení stavu řízení o její žádosti ze dne 8. 11. 2016 o vydání povolení k trvalému pobytu. V okamžiku doručení této žádosti, neměl správní orgán o stavu řízení povědomost, opatřil si proto u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji a Ministerstva zahraničních věcí potřebné informace. Zjistil, že Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji usnesením ze dne 19. 12. 2016 zamítnul žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a usnesením ze dne 10. 3. 2017 bylo řízení o žádosti nezł. L. H. Y. zastaveno z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (zák. č. 500/2004 Sb.). Posledně uvedené usnesení bylo zrušeno rozhodnutím Ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 20. 6. 2017, a to pro jeho nicotnost.
10. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu bez předchozího pobytu na území České republiky se dle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podává na zastupitelském úřadu. Dle § 169 odst. 15 téhož zákona byla nezletilá, resp. její zákonný zástupce, povinna žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podat u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. S ohledem na to, že ve vztahu k Vietnamu Nejvyšší správní soud naznal, že tamní podmínky neumožňují podání žádosti lidsky důstojným způsobem a v přiměřeném čase,

musí proto správní orgán připustit, že žádost o pobytové oprávnění, která byla cizincem doručena Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji některým ze způsobů uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu, je podána a řízení o ní je zahájeno.

11. V případě žalobkyně žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti stejně jako později i úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu byly doručeny do datové schránky Ministerstva zahraničních věcí, nikoliv tedy Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji. Zákon o pobytu cizinců přitom vyžaduje, aby žádost byla podána zastupitelskému úřadu, což ostatně potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (č. j.: 7 Azs 227/2016-36, ze dne 30. 5. 2017). Dle § 37 odst. 6 správního řádu se podání činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný, podání je pak učiněno dnem, kdy k tomuto orgánu došlo. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla sice Ministerstvem zahraničních věcí přeposlána Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji, nicméně to nic nemění na tom, že žádost nebyla podána věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, tedy zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji. Ministerstvo zahraničních věcí žádost o vydání povolení k trvalému pobytu (úřední tiskopis žádosti zaslaný dne 12. 12. 2016), nemělo postupovat zastupitelskému úřadu, neboť toto podání nedošlo věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, tedy nebylo u něj učiněno. Postup dle § 12 správního řádu (postoupení věci pro nepřislusnost) není v těchto případech možný, neboť zákon o pobytu cizinců v § 69 odst. 1 a § 169 odst. 15 obsahuje vůči správnímu řádu zvláštní úpravu. K tomuto závěru dospěl také nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 1/2011 v případě žádosti o udělení dlouhodobého víza. Závěry Nejvyššího správního soudu lze však vztáhnout i na žádosti o povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, neboť formulace uvedená v § 53 odst. 1 a § 170 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., týkající se dlouhodobých víz se shoduje s obdobnými formulacemi uvedenými v § 42a odst. 5, § 42g odst. 5, § 42f odst. 2, § 42i odst. 3 a § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
12. Úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a tedy i žádost sama, nebyla doručena Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji, ale Ministerstvu zahraničních věcí do jeho datové schránky. Doručení žádosti žadatelem Zastupitelskému úřadu České republiky v Hanoji jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu pro přijetí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je nezbytnou podmínkou pro zahájení řízení o žádosti, v daném případě tedy k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu u Zastupitelského úřadu v Hanoji nedošlo.
13. K žalobkyní podanému návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 správního řádu žalovaný sděluje, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako nadřízený správní orgán se jejím návrhem zabývala a dne 26. 7. 2017 pod č. j.: MV-76913-2/SO-2017 vydala usnesení, jímž rozhodla o návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu, ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu jmenované a to tak, že jejímu návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu se nevyhovuje. V odůvodnění tohoto usnesení je uvedeno, že provedeným šetřením v dostupných elektronických evidencích bylo zjištěno, že ke jmenované není správním orgánem vedeno žádné řízení o pobytu, a že žádost nebyla podána v souladu se zákonem a tedy nebylo zahájeno řízení, a že s ohledem na tuto skutečnost je vydání opatření proti nečinnosti bezpředmětné.
14. Žalovaný následně dne 3. 4. 2018 zaslal písemnost, kterou sdělil, že ve věci již bylo rozhodnuto a žalobkyni bylo povolení k trvalému pobytu uděleno rozhodnutím ze dne 5.

3. 2018, č. j. OAM-14447-25/TP-2017. Součástí zaslané dokumentace byla také předkládací zpráva k vydání povolení k trvalému pobytu.

VI. Jednání před soudem

15. Oba účastníci řízení i zástupce žalobkyně se z jednání nařízeného na den 5. 4. 2018 omluvili, soud věc projednal v jejich nepřítomnosti. U jednání provedl soud k důkazu listiny připojené k žalobě – rodný list žalobkyně, její cestovní pas, výzvu k odstranění vad podání Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 5. 12. 2016, odpověď Velvyslanectví ČR v Hanoji zástupci žalobkyně na dotaz o stavu řízení ze dne 2. 12. 2016, doručenkou ze dne 12. 12. 2016 (čl. 14 soudního spisu), usnesení Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 19. 12. 2016, č. j. 3383/2016 – HANOI – II a ze dne 10. 3. 2017, č. j. 846/2017 – HANOI, rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ze dne 16. 2. 2017, č. j. 93669/2017 – OPL a ze dne 20. 6. 2017, č. j. 107041/2017 – OPL, listinu Velvyslanectví ČR v Hanoji ze dne 10. 3. 2016, č. j. 408/2017 – HANOI, žádost žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 11. 7. 2017, usnesení Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 7. 2017, č. j. MV-76913-2/SO-2017 a potvrzení o dodaných/odeslaných zprávách z čl. 65 – 74 soudního spisu. Dále soud provedl k důkazu listiny předložené žalovaným podáním ze dne 3. 4. 2018 – zprávy Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2018 a 6. 3. 2018 (čl. 62 soudního spisu), předkládací zprávu k vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně ze dne 5. 3. 2018 a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-14447-25/TP-2017, kterým bylo žalobkyni vydáno povolení k trvalému pobytu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána včas [§ 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a osobou k tomu oprávněnou (§ 79 odst. 1 s. ř. s.).
17. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
19. Mezi účastníky řízení je v nyní souzené věci sporné, zda došlo k zahájení správního řízení na základě žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu ze dne 8. 11. 2016, resp. 12. 12. 2016. Mezi stranami přitom není sporné, že žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce poslala do datové schránky Ministerstva zahraničních věcí České republiky žádost o povolení k trvalému pobytu.
20. Krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu a provedeného dokazování před soudem vyplývá, že žádost žalobkyně podaná do datové schránky Ministerstva zahraničních věcí České republiky se zcela zjevně dostala do dispozice Velvyslanectví České republiky v Hanoji, jakožto příslušného zastupitelského úřadu dle zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla vyzvána (opět pomocí datové schránky) k doplnění žádosti ze dne 8. 11. 2016 – v tomto podání bylo požádáno o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt podle § 169 odst. 16 věta druhá zákona o pobytu cizinců, ovšem

samotná žádost o povolení k trvalému pobytu podána nebyla. Proto velvyslanecký úřad v Hanoji vyzval žalobkyni k odstranění vad podání písemností ze dne 5. 12. 2016, č. j. 3383/2016 - HANOI, přičemž tuto výzvu zaslal datovou zprávou, ID schránky e4xaaxh, tj. z datové schránky Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Na stejnou adresu datové schránky pak žalobkyně podala samotnou žádost (formulář) o povolení k trvalému pobytu, tj. na adresu, ze které s ní komunikoval zastupitelský úřad, konkrétně tedy na ID schránky e4xaaxh. Na základě tohoto podání zastupitelský úřad pokračoval v řízení o žádosti (k tomu blíže v části I. tohoto rozsudku), přičemž situace vygradovala a fakticky skončila rozhodnutím ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 20. 6. 2017, č. j. 107041/2017-OPL, v němž bylo mimo jiné vysloveno, že Velvyslanectví ČR v Hanoji postoupí předmětnou věc Ministerstvu vnitra jako věcně příslušnému orgánu k dalšímu řízení.

21. Z výše uvedeného jednoznačně plyne, že nejen že se prvotní žádost žalobkyně o upuštění od povinnosti podat žádost osobně dostala do sféry zastupitelského úřadu, ale žádost samotná, podaná dne 12. 12. 2016, byla podána přímo zastupitelskému úřadu, neboť by bylo naprosto iracionální, kdyby při zvolení identického způsobu komunikace zastupitelského úřadu vůči žalobkyni (výzva k odstranění vad podaná z datové schránky s ID e4xaaxh) nemohla žalobkyně zvolit shodný postup při podání vůči zastupitelskému úřadu (tj. podání doručené do datové schránky s ID e4xaaxh). Skutečnost, že adresa této datové schránky náleží Ministerstvu zahraničních věcí České republiky, není za daného skutkového stavu podstatná, neboť zejména s ohledem na komunikaci Velvyslanectví České republiky v Hanoji vůči žalobkyni pomocí této datové schránky a s ohledem na nedohledatelnost datové schránky přímo tohoto zastupitelského úřadu na jeho internetových stránkách a v seznamu datových schránek apod., se jeví naplnění podmínky podat žádost zastupitelskému úřadu jako splněné. Opačný výklad by vedl k absurdním a nelogickým závěrům, kdy by žadatelka v dobré víře podala žádost zastupitelskému úřadu na stejnou adresu, odkud s ní tento úřad komunikuje, se závěrem, že tato datová schránka zastupitelskému úřadu nenáleží, a proto podání není možno považovat za podané zastupitelskému úřadu. (K tomu srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2017, č. j. 30 A 25/2017 – 92, přičemž závěry v něm uvedené, související s účinky podání do datové schránky Ministerstva zahraničních věcí České republiky, fakticky potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 2 Azs 193/2017 – 37.)
22. Jelikož krajský soud výše dovodil, že žádost byla účinně podána zastupitelskému úřadu, jehož příslušnost byla v dané věci dána dle zákona o pobytu cizinců, je nutno jednoznačně dospět k závěru, že řízení o takto podané žádosti bylo účinně zahájeno. Zásadní v této věci je, že řízení bylo skutečně zahájeno a to ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 40, který konkrétně uvedl:
- a) *„Žadatel podá žádost na jiném než „místně příslušném“ zastupitelském úřadu. Pokud jde o žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt, zastupitelský úřad usnesením podle § 169 odst. 15 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců, které vydává v jediné instanci a jež je „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., autoritativně a závazně určí, že úkon cizince neměl účinek spočívající v zahájení řízení o žádosti. Pokud jde o žádost o dlouhodobé vízum, zastupitelský úřad úkonem podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který není „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., z důvodu podle § 53 odst. 3 písm. d) zákona o*

pobytu cizinců vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené náležitosti a správní poplatky; současně cizince písemně informuje o důvodech nepřipustnosti žádosti. I takto nepřipustnou žádost nutno považovat za žádost nepodanou, a tedy nezahájí řízení o ní.

- b) Žadatel podá žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt nebo o dlouhodobé vízum na „místně příslušném“ zastupitelském úřadu. Podá ji však jiným způsobem než osobně v termínu určeném zastupitelským úřadem k jejímu podání (ať již jej zastupitelský úřad určuje pomocí systému Visapoint nebo jinak), a to z důvodu, že konkrétní podmínky neumožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. Taková žádost je účinně podána, i když nebyla podána osobně, řízení o ní tedy bylo zahájeno, a navíc příslušný orgán nemůže žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně. Okolnost, zda současně s podáním žádosti jinak než osobně žadatel podal i žádost o upuštění od osobního projednání žádosti, není sama o sobě rozhodná – podstatné je pouze, zda žadatel žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt či o dlouhodobé vízum podal nikoli osobně proto, že osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase konkrétní podmínky neumožňovaly. Případná s tím spojená žádost o upuštění od osobního projednání žádosti může být však vhodným prostředkem jak tvrdit a osvědčit, že vskutku osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase za konkrétních podmínek nebylo možné.
- c) Žadatel podá žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt nebo o dlouhodobé vízum na „místně příslušném“ zastupitelském úřadu. Podá ji jiným způsobem než osobně v termínu určeném zastupitelským úřadem k jejímu podání (ať již jej zastupitelský úřad určuje pomocí systému Visapoint nebo jinak), avšak za situace, že konkrétní podmínky umožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. I taková žádost byla účinně podána, i když nebyla podána osobně, a řízení o ní tedy bylo zahájeno. Nejde totiž ani o případ žádosti, s níž má být naloženo podle § 169 odst. 15 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců (u žádostí o dlouhodobý nebo trvalý pobyt), ani o případ žádosti, s níž má být naloženo jako s nepřipustnou podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu podle odst. 3 písm. d) téhož paragrafu (u žádostí o dlouhodobá víza). Nicméně v takovém případě lze žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně.
- d) Zvláštním případem předchozí varianty je, pokud konkrétní podmínky umožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, žadatel však ji osobně nepodal, ovšem proto, že požádal o upuštění od osobního podání žádosti. Důvody pro takovou žádost mohou být různé a podle okolností některým z nich bude na místě vyhovět, jiným však nikoli. Žádost je nicméně v obou případech účinně podána; na příslušném orgánu v první řadě je, aby uvážil, zda se má upustit od osobního podání žádosti. Pokud dospěje k závěru, že ano, příslušný orgán již nemůže žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně. Pokud však příslušný orgán dospěje k závěru, že upustit od osobního podání na místě není, může žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně. Není také vyloučeno, aby příslušný orgán upustil od osobního podání žádosti i bez žádosti žadatele; zákonnou podmínkou upuštění není žádost o ně.“

23. Vztaženo k nyní projednávané věci je z výše uvedeného jednoznačné, že správní řízení o žádosti zahájeno bylo a to ke dni 12. 12. 2016, kdy žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu zaslala Velvyslanectví České republiky v Hanoji jako věcně i místě příslušnému zastupitelskému úřadu. Po rozhodnutí ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 20. 6. 2017, č. j. 107041/2017-OPL, pak správní řízení „zůstalo ležet ladem“, a zejména nebyla splněna povinnost vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě do 180

dnů ode dne podání žádosti ve smyslu § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Předmětné správní řízení proto není nikterak zakončené a žalovaný se stal nečinným. Krajský soud z opatrnosti a pro lepší pochopení situace uvádí, že je mu ze správního spisového materiálu známo, že se žalovaný zabýval další žádostí žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, a to konkrétně žádostí ze dne 8. 8. 2017, nicméně řízení vyvolané touto žádostí není předmětem probíhajícího soudního řízení. Z tohoto důvodu nemůže rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-14447-25/TP-2017, v dané věci změnit závěry zdejšího soudu (toto rozhodnutí, jak shodně uvádí účastníci řízení i jak vyplývá ze správního spisu a z doplněného dokazování před soudem, bylo vydáno na základě obdobné žádosti žalobkyně doručené Velvyslanectví ČR v Hanoji dne 8. 8. 2017 – viz razítko tohoto úřadu s číslem jedacím a vyjádření tohoto úřadu k žádosti o upuštění od osobního podání žádosti ze dne 17. 8. 2017, č. j. 2749/2017- HANOJ).

VIII. Závěr a náklady řízení

24. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, přičemž ke splnění povinnosti stanovil podle ust. § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému přiměřenou lhůtu, a to v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, přičemž při jejím určení zohlednil skutečnost, že žalovaný již obdobnou žádost žalobkyně ze dne 8. 8. 2017 posoudil a vydal žalobkyni shora již citované povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-14447-25/TP-2017). Nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že v dalším řízení bude vhodné, aby žalovaný posoudil, zda se v případně předmětné věci nejedná o věc již žalovaným rozhodnutou v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 8. 8. 2017.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Marka Sedláka, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a doplňující podání ve věci samé) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 14 342 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 5. 4. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu